

Ukryta historia werseku czterdziestego — liczba szesnaście

Drugie Biada — Część Trzecia

Jeff Pippenger

2026-06-18

Logika Jonesa

Logika Jonesa, zgodnie z którą pierwszego anioła z czternastego rozdziału Apokalipsy nie można oddzielić od dwóch następnych aniołów, jest niewzruszona. Jego rozpoznanie strukturalnego powiązania tych trzech aniołów z aniołami trąb jest całkowicie niepodważalne. Niewątpliwie kładł nacisk na trzech aniołów z czternastego rozdziału Apokalipsy, jednak logika przemawiająca za odnośzeniem ich jako „nierozdzielnych” jest równie zasadna w odniesieniu do wszystkich aniołów, którzy ich poprzedzili.

Ponieważ koncentrował się na trzech aniołach z czternastego rozdziału Apokalipsy, nie doprowadził własnego toku rozumowania do jego ostatecznej konkluzji. Ostatecznie logika, której użył, aby powiązać piątą, szóstą i siódmą trąbę biada z trzema aniołami z czternastego rozdziału Apokalipsy, obejmowała również przesłedzenie linii trąb aż wstecz do pierwszego z siedmiu aniołów trąbiących.

I ujrzałem siedmiu aniołów, którzy stoją przed Bogiem; i dano im siedem trąb. ... A siedmiu aniołów, którzy mieli siedem trąb, przygotowało się, aby zatrzeć. Objawienie 8,2.6

Seria aniołów rozpoczyna się od „siedmiu” aniołów trąb, a ciąg aniołów w Objawieniu zaczyna się od pierwszej trąby i biegnie aż do ostrzeżenia trzeciego anioła dotyczącego znamienia bestii. Jones słusznie dostrzega rozróżnienie między pierwszymi czterema trąbami a trzema ostatnimi trąbami biada, albowiem ta prorocza struktura „cztery i trzy” występuje również w zborach i pieczęciach. Ugruntowanie tego na podstawie trzech świadków w księdze Objawienia pozwala tym, którzy chcą to dostrzec, zobaczyć, że siedem jako symbol zawiera również cztery jako symbol i trzy jako symbol.

Boskie Powiązanie

To, co rozpoznawaliśmy w ostatnim czasie, to fakt, że pierwszy i drugi anioł z czternastego rozdziału Objawienia zostają umocnieni przez prorocstwo czasowe islamu dotyczące pierwszego i drugiego biada, oraz że umocnienie trzeciego anioła dokonuje się przez wypełnienie trzeciego biada w dniu 11 września. Zastosowanie Jonesa wskazuje, (choć nie sformułował on mojego punktu), że każdy anioł — od pierwszego anioła trąby z ósmego rozdziału Objawienia aż po anioła trąby trzeciego biada z jedenastego rozdziału Objawienia — jest nierozzerwalnie związany z trzema aniołami z czternastego rozdziału Objawienia. Są to symbole w obrębie tej samej linii proroczej. Muszą być uznane za takie, aby zrozumieć rozmaite role, które reprezentuje każdy z tych aniołów. Tak więc, podobnie jak siedem kościołów, pieczęci i trąb reprezentuje liczbę siedem, a także

symbole czterech i trzech w obrębie ogólnej symboliki siedmiu (kościół, pieczęć i trąb), tak też linię aniołów — od pierwszego z siedmiu aniołów trąb aż do trzeciego anioła — należy rozpatrywać jako całość. To wskazuje na linię jedenastu aniołów.

Trzej aniołowie z czternastego rozdziału Apokalipsy reprezentują poselstwo ostrzeżenia millerystów, którzy ogłosili otwarcie sądu, a następnie poselstwo ostrzeżenia stu czterdziestu czterech tysięcy, które ogłasza zamknięcie sądu.

Siedem trąb przedstawia moce, którymi Bóg posłużył się opatrnościowo, aby sprowadzić sąd na narody, które narzucały kult słońca.

Pierwsze cztery trąby ukazują postępujący upadek Zachodniego Rzymu do roku 427.

Piąta i szósta wskazują na upadek Wschodniego Rzymu od 1449 do 1453 roku.

Ostatnie trzy trąby przedstawiają islam trzech biada.

Aniołem z dziesiątego rozdziału Apokalipsy jest Chrystus, który zstępuje, aby umocnić ten ruch na początku, i zstępuje ponownie w osiemnastym rozdziale Apokalipsy, aby umocnić ten ruch przy końcu.

Siódma trąba zaczęła rozbrzmiewać 22 października 1844 roku wraz z rozpoczęciem sądu, który jest antytypicznym Dniem Pojednania. Trąba Jubileuszu miała zabrzmieć w Dniu Pojednania. A zatem podczas sądu rozbrzmiewają dwie trąby: trąba Jubileuszu i siódma trąba.

Wtedy każesz zadać w trąbę jubileuszową dziesiątego dnia siódmego miesiąca; w dniu pojednania rozlegnie się dźwięk trąby po całej waszej ziemi. I poświęcicie rok pięćdziesiąty, i ogłosicie wolność w całej ziemi wszystkim jej mieszkańcom: będzie to dla was jubileusz; i wróci każdy do swojej posiadłości, i wróci każdy do swojej rodziny. Jubileuszem będzie dla was ten rok pięćdziesiąty: nie będziecie siać ani żąć tego, co samo z siebie w nim wyrośnie, ani zbierać winogron z waszej nieprzyciętej winorośli. Księga Kapłańska 25:9–11.

Kontekst, który identyfikuje rozproszenie Izraela na „siedem czasów”, znajdujący się w następnym rozdziale Księgi Kapłańskiej, został przedstawiony w wersetach prowadzących do polecenia zadęcia w jubileuszową trąbę w Dniu Pojednania.

Przemów do synów Izraela i powiedz im: Gdy wejdziecie do ziemi, którą wam daję, wtedy ziemia będzie obchodzić sabat dla Pana. Przez sześć lat będziesz obsiewał swoje pole i przez sześć lat będziesz przycinał swoją winnicę oraz zbierał jej plon; lecz w siódmym roku będzie dla ziemi sabat odpoczynku, sabat dla Pana: nie będziesz obsiewał swojego pola ani przycinał swojej winnicy. Tego, co samo wyrośnie po twoim żniwie, nie będziesz żął, ani nie będziesz zbierał gron z twojej nieprzycinanej winorośli; gdyż jest to rok odpoczynku dla ziemi. A sabat ziemi będzie dla was pokarmem: dla ciebie, dla twojego sługi, dla twojej służebnicy, dla twojego najemnika i dla przybysza, który przebywa u ciebie, a także dla twojego bydła i dla zwierząt, które są w twojej ziemi; cały jej plon będzie na pokarm. I odliczysz sobie siedem sabatów lat, siedem razy po siedem lat; a czas siedmiu sabatów lat będzie dla ciebie czterdzieści dziewięć lat. Księga Kapłańska 25:2–8.

Gdy Miller rozpoznał w dwudziestym szóstym rozdziale sąd nad Izraelem za naruszenie szabatu odpoczynku dla ziemi, zastosował zasadę, że dzień oznacza rok, i odkrył, iż rok liczy trzysta sześćdziesiąt dni, a siedem razy trzysta sześćdziesiąt dawało dwa tysiące pięćset dwadzieścia lat kary za złamanie przymierza. Była to pierwsza prorocza prawda, którą odkrył. Stanowi ona fundament prawd, które składały się na fundament, jaki Chrystus położył poprzez dzieło Millera. Trąba jubileuszowa jest obwieszczeniem wybawienia i wolności.

Siódma trąba jest islamem trzeciego biada.

Lecz za dni głosu siódmego anioła, gdy zacznie trąbić, dokona się tajemnica Boga, jak to oznajmił swoim sługom, prorokom. Objawienie 10:7.

Siódma trąba islamu stanowi zewnętrzną proroczą prawdę, a trąba Jubileuszu — wewnętrzną proroczą prawdę o usprawiedliwieniu przez wiarę — wyzwoleniu od grzechu, które według Siostry White jest w istocie poselstwem trzeciego anioła. W okresie, gdy rozbrzmiewa siódma trąba, tajemnica Chrystusa w was, nadziei chwały, zostanie doprowadzona do doskonałości, gdy Chrystus połączy swoje Bóstwo z człowieczeństwem stu czterdziestu czterech tysięcy. Ci, którzy wówczas przyjmą pieczęć Bożą, będą głosić trąbowe poselstwo ostrzeżenia, przedstawione jako trzecie biada, a także jako ostrzeżenie trzeciego anioła. Trzecie biada nadaje moc poselstwu trzeciego anioła, gdy anioł, który jest nikim mniejszym niż Jezus Chrystus, zstępuje z poselstwem w swojej ręce.

Kiedy rozpoznajemy, że to prorocstwo czasowe pierwszego i drugiego biada nadało moc poselstwu pierwszego anioła, a prorocstwo trzeciego biada nadaje moc poselstwu trzeciego anioła, rozpoznajemy trąby jako „sądy, które zostały sprowadzone na Rzym w odpowiedzi na wymuszanie święcenia niedzieli”. Te opatrnościowe sądy, szczególnie trzy ostatnie trąby biada, odpowiadają i pozostają równoległe do poselstwa ostrzeżenia trzech aniołów z czternastego rozdziału Objawienia. Dwa biada i dwaj aniołowie w historii millerowskiej oraz trzecie biada i trzeci anioł w historii stu czterdziestu czterech tysięcy. W początkowej historii pierwszego i drugiego anioła poselstwo o otwarciu sądu zostało umocnione przez wypełnienie się islamu pierwszego i drugiego biada. W końcowej historii trzeciego anioła poselstwo ogłaszające zamknięcie sądu zostało umocnione przez wypełnienie się islamu trzeciego biada.

Umocnienie na początku i na końcu zostało przedstawione przez anioła z Objawienia 10 i 18, „który był nikim innym jak Jezusem Chrystusem”. Zewnętrzne poselstwo islamu oraz wewnętrzne poselstwo sądu stanowią zewnętrzną trąbę trzeciego biada, a wewnętrzne poselstwo sądu jest trąbą trzeciego anioła. Zewnętrzną trąbą islamu jest prorocstwo dwóch tysięcy pięciuset dwadzieścia lat, a wewnętrzną trąbą trzeciego anioła — dwa tysiące trzysta lat. Obydwie nadeszły i zabrzmiały przy otwarciu sądu nad umarłymi, i obydwie nadeszły ponownie przy otwarciu sądu nad żyjącymi.

Anioł z dziesiątego rozdziału Apokalipsy zstąpił 11 sierpnia 1840 roku jako wypełnienie prorocstwa dotyczącego islamu, a czyniąc to, ów anioł stanowił typ zstąpienia anioła z osiemnastego rozdziału Apokalipsy wraz z wypełnieniem prorocstwa dotyczącego islamu. Sąd Boży nad buntem związanym z ustawą niedzielną w 321 roku, a następnie ponownie w 538 roku, jest przedstawiony przez pierwszych sześć trąb, natomiast Jego sąd nad rychło nadchodzącym

buntem związanym z ustawą niedzielną jest przedstawiony przez siódmą trąbę, która jest trzecim biada, a zarazem trzecim aniołem. Poselstwo ostrzegawcze o rozpoczęciu sądu 22 października 1844 roku oraz poselstwo ostrzegawcze o sędzie nad żyjącymi 11 września zostały oba umocnione przez siódmego anioła w porządku, który przedstawił Jones. Sześciu aniołów trąb w rozdziałach ósmym i dziewiątym, następnie w rozdziale dziesiątym zstępuje anioł, który nie jest nikim mniejszym niż Jezus Chrystus. Jest on siódmym w kolejności aniołów, po którym w rozdziale jedenastym następuje trzecie biada, będące siódmą trąbą, która zaczęła rozbrzmiewać w 1844 roku, lecz jest ósmym w szeregu aniołów prowadzących do dziewiątego, dziesiątego i jedenastego anioła w czternastym rozdziale Apokalipsy.

Poselstwo trzeciego anioła nie może być odizolowane od poselstw pierwszego i drugiego anioła, lecz nie może też być oddzielone od siedmiu trąb Bożego sądu nad odstępstwem. Pierwsze cztery trąby sądu w ósmym rozdziale Objawienia wskazują na postępujący upadek Zachodniego Rzymu po pierwszym niedzielnym prawie Konstancyusza z roku 321 i rozpoczęły się wraz z jego podziałem cesarstwa na wschód i zachód w roku 330.

„Gdy nasz naród, w swych ciałach ustawodawczych, uchwali prawa mające wiązać sumienia ludzi w sprawach ich religijnych przywilejów, wymuszając przestrzeganie niedzieli i stosując uciskającą władzę przeciwko tym, którzy zachowują sabat dnia siódmego, wówczas prawo Boże zostanie, we wszelkich praktycznych skutkach, unieważnione w naszym kraju; a po narodowej apostazji nastąpi narodowa ruina.” Review and Herald, 18 grudnia 1888.

Zasada, zgodnie z którą narodowa apostazja sprowadza narodową ruinę, spadła na naród Konstancyusza, począwszy od pierwszych czterech trąb, które doprowadziły zachodni Rzym do kresu w roku 476. Wschodni Rzym doszedł do swego kresu w roku 1453, chociaż proroczy utracił swą narodową suwerenność 27 lipca 1449 roku. W przeciwieństwie do Babilonu, który został obalony w ciągu jednej nocy, Rzym — zarówno zachodni, jak i wschodni — został doprowadzony do swego końca stopniowo. Upadek zachodniego Rzymu pod wpływem pierwszych czterech trąb do roku 476 przedstawia upadek Stanów Zjednoczonych pod czterema trąbami, co na jednym poziomie przedstawia cztery pokolenia Stanów Zjednoczonych, które rozpoczęły się w roku 1798 i kończą się przy ustawie niedzielnej. Te cztery pokolenia są równoległe do czterech pokoleń adwentyzmu, które są równoległe do pierwszych czterech zborów z 2. rozdziału Apokalipsy, a także do czterech narastających obrzydliwości z 8. rozdziału Księgi Ezechiela oraz czterech fal szarańczy w Księdze Joela.

Albowiem tak mówi Wszechwładny Pan: O ileż bardziej, gdy ześlę na Jerozolimę moje cztery srogie sądy: miecz i głód, dzikie zwierzęta i zarazę, aby wytracić z niej człowieka i bydło!
Ezechiel 14:21.

Piąta i szósta trąba obaliły Wschodni Rzym, a Wschodni Rzym w proroczej relacji do Zachodniego Rzymu przedstawia państwo. Zachodni Rzym przedstawia Kościół. Zachodni Rzym przedstawia również Stany Zjednoczone, które zostają podbite najpierw, tak jak został podbity Zachodni Rzym.

„Gdy Ameryka, kraj wolności religijnej, zjednoczy się z papieżem, aby gwałcić sumienie i zmuszać ludzi do oddawania czci fałszywemu sabbatowi, ludzie we wszystkich krajach świata

zostaną skłonieni, by pójść za jej przykładem.” Testimonies, tom 6, s. 18.

Pierwsze cztery trąby przedstawiają cztery pokolenia historii Ameryki, a gdy Stany Zjednoczone upadają, chwalebna ziemia z czterdziestego pierwszego wersetu jedenastego rozdziału Księgi Daniela właśnie upadła, a następną przeszkodą jest Egipt, symbol pozostałych narodów świata. Organizacja Narodów Zjednoczonych, będąca dziesięcioma królami, zgadza się wówczas oddać swoje siódme królestwo papieżowi na „krótki czas — jedną godzinę”, zgodnie z siedemnastym rozdziałem Apokalipsy. Dzieje się to podczas uczty urodzinowej Heroda, gdy przyrzeka on połowę swego królestwa. Podczas uczty urodzinowej Heroda, w tej godzinie ukazuje się pismo na wapiennej powłoce ścian, a Baltazar zostaje zabity. Ta godzina nadchodzi wraz z ustawą niedzielną i trwa aż do zakończenia czasu próby dla ludzkości. Siódme królestwo zostaje podbite, co zostało ukazane w typie przez zburzenie murów Konstantynopola, które runęły w 1453 roku. Od ustawy niedzielnej w Stanach Zjednoczonych, ukazanej w typie przez rok 1449, aż do upadku Konstantynopola w 1453 roku upływają cztery symboliczne lata. Papieżstwo otrzymało swą śmiertelną ranę w 1798 roku.

W Księdze Daniela 11,40 papieżstwo upadło w roku 1798, w czasie końca. Następnie król południa upadł w roku 1989, w czasie końca. Stany Zjednoczone upadają w wersecie 41, Egipt zaś upada w wersecie 42, a papieżstwo dochodzi do swego drugiego i ostatecznego upadku w wersecie 45.

„Z powstawania i upadku narodów, jak zostało to wyraźnie ukazane w księgach Daniela i Objawienia, powinniśmy się nauczyć, jak bezwartościowa jest sama zewnętrzna i światowa chwała. Babilon, z całą swą potęgą i wspaniałością, jakiej nasz świat odtąd już nigdy nie oglądał — potęgą i wspaniałością, które ludziom tamtych dni wydawały się tak trwałe i niezachwiane — jakże całkowicie przeminął! Jak „kwiat trawy” zginął. Jakuba 1:10. Tak przeminęło królestwo Medo-Persji oraz królestwa Grecji i Rzymu. I tak przemija wszystko, co nie ma Boga za swój fundament. Tylko to, co jest związane z Jego zamiarem i wyraża Jego charakter, może trwać. Jego zasady są jedynymi niewzruszonymi rzeczami, jakie zna nasz świat”. Prorocy i królowie, 548.

Upadek Stanów Zjednoczonych (fałszywego proroka) w wersecie czterdziestym pierwszym został ukazany typologicznie przez rok 1449, a upadek Egiptu (smoka) w wersecie czterdziestym drugim został ukazany typologicznie przez rok 1453; papieżstwo zaś (bestia) dochodzi do swego kresu, nie mając nikogo na pomoc, jak zostało to ukazane typologicznie przez rok 1798. Fałszywy prorok i smok zostają obaleni przez moc trąb, a bestia zostaje obalona przez moc smoka.

Liczba cztery jest symbolem rozpadu królestwa. Królestwo Aleksandra rozpadło się na cztery królestwa, a Egipt zstąpił do Morza Czerwonego w czwartym pokoleniu, i Izrael oddaje pokłon słońcu w czwartej obrzydliwości z ósmego rozdziału Ezechiela. Cztery pokolenia protestantyzmu i republikanizmu w bestii ziemi rozpoczęły się w roku 1798 i kończą się wraz z rychło nadchodzącym prawem niedzielnym dla obu rogów. Cztery srogie sądy Ezechiela nad Jerozolimą ilustrują cztery sądy nad Stanami Zjednoczonymi, a te cztery sądy nad szóstym królestwem prorocstwa biblijnego są typem czterech lat od 1449 do 1453, kiedy siódme królestwo prorocstwa biblijnego zgadza się oddać połowę swego królestwa papieżowi w relacji kościoła i państwa, nad którą panuje nierządnicą z Tyru.

Cztery lata od 1449 do 1453 roku przedstawiają upadek siódmego królestwa przy ustanowieniu prawa niedzielnego, a także przedstawiają okres upadku ósmego królestwa od prawa niedzielnego aż do zamknięcia czasu łaski. Podbój Egiptu, który jest światem, a zarazem smokiem danym papieżowi, stanowi fraktal na początku okresu symbolizowanego przez cztery lata od 1449 do 1453 roku. Wskazuje to na upadek Konstantynopola przy prawie niedzielnym, a następnie ponownie, gdy powstaje Michał. Gdy Michał powstaje, czterej aniołowie zostają w pełni uwolnieni zgodnie z natchnieniem.

„Ujrzałam, że czterej aniołowie będą powstrzymywać cztery wiatry, dopóki dzieło Jezusa w świątyni nie zostanie dokonane, a potem przyjdzie siedem plag ostatecznych”. Early Writings, 36.

Cztery części królestwa Aleksandra, cztery trąby nad zachodnim Rzymem, cztery wiatry wypuszczone na wschodni Rzym, cztery srogie sądy nad Jerozolimą, cztery wiatry wypuszczone, gdy papieżstwo dojdzie do swego końca i nie będzie miało żadnej pomocy. Mając przed sobą te prorocze symbole, rozważymy drugie biada w kontekście jego zastosowania w związku z rychło nadchodzącym prawem niedzielnym.

Sobór Florencki

W 1439 roku, na Soborze Florenckim (zwanym także Unią Florencką), przedstawiciele Kościoła prawosławnego Wschodu (pod przewodnictwem cesarza bizantyńskiego Jana VIII Paleologa oraz patriarchy Konstantynopola) podpisali formalny dekret unii z Kościołem rzymskokatolickim. Zgodzili się uznać papieża rzymskiego za głowę (najwyższą władzę) całego Kościoła.

Albowiem mąż jest głową żony, jak i Chrystus jest Głową Kościoła; a On jest Zbawicielem ciała. Efezjan 5:23.

Credo nicejskie

Cesarz i patriarcha przyjęli „klauzulę Filioque” w Credo nicejskim, która stanowiła dodatek do Credo nicejskiego, głosząc, że Duch Święty pochodzi od Ojca i Syna. Credo nicejskie jest jednym z najważniejszych i najszerzej używanych wyznań wiary w historii wiary katolickiej. Credo nicejskie stanowi formalne podsumowanie podstawowych wierzeń katolickich. Zostało ono pierwotnie spisane, aby bronić prawdy o tym, kim jest Jezus Chrystus. W roku 325 powstał poważny spór, ponieważ kapłan imieniem Ariusz nauczał, że Jezus został stworzony przez Boga Ojca i nie był w pełni Bogiem.

Cesarz Konstantyn zwołał Pierwszy Sobór Nicejski, aby rozstrzygnąć tę kwestię. Sobór z mocą potwierdził, że Jezus jest w pełni Bogiem, „współistotnym” Ojcu. Wyznanie wiary zostało później rozszerzone na Soborze Konstantynopolitańskim w 381 roku. W tym miejscu należy zauważyć, że Credo Nicejskie zostało ustanowione w historycznym czasie pierwszego Konstantyna, i że stanie się ono kwestią dla ostatniego Konstantyna, którym był Konstantyn XI, ostatni cesarz wschodniego Cesarstwa Bizantyjskiego. Konstantyn Wielki, ten pierwszy, jest wielokrotnie przedstawiany jako podmiot biblijnego proroctwa. Jest on władcą u początku wschodniego

imperium, a zatem stanowi typ władcy u kresu wschodniego imperium. Fakt, że Credo Nicejskie jest elementem zarówno historii początkowej, jak i końcowej, musi zostać zauważony przez badacza prorocत्व, jeśli rozumie on zasadę alfa i omegi.

W 381 roku Credo nicejskie zostało zaktualizowane o doktrynę czyśćca, doktrynę Eucharystii, wraz z akceptacją używania chleba przaśnego do Eucharystii, co było praktyką łacińską. Credo z 381 roku przyjęło również katolickie rozumienie grzechu pierworodnego i życia pozagrobowego. Kończyło się ono tym kluczowym stwierdzeniem: „Określamy również, że święta Stolica Apostolska i Biskup Rzymski posiadają prymat nad całym światem i są prawdziwym namiestnikiem Chrystusa.”

Na soborze florenckim podpisano inną, zaktualizowaną wersję dnia 6 lipca 1439 roku, na 14 lat przed upadkiem Konstantynopola pod naporem Turków osmańskich w 1453 roku. Unię podpisano pod silną presją polityczną. Cesarstwo Bizantyńskie rozpaczliwie potrzebowało pomocy wojskowej Zachodu przeciw nacierającym Osmanom. Gdy greccy delegaci powrócili do ojczyzny, porozumienie zostało stanowczo odrzucone przez większość duchowieństwa, mnichów i zwykłych ludzi na Wschodzie. Większość biskupów, którzy je podpisali, później wycofała swoje poparcie. Unia nigdy nie została w pełni wprowadzona w życie i w następnych latach została formalnie odrzucona przez Kościół prawosławny. Zanim Konstantynopol upadł w 1453 roku, unia już faktycznie się rozpadła. Historycy często opisują ją jako unię polityczną, która poniosła klęskę z powodu głębokiego oporu teologicznego, kulturowego i społecznego.

Na Pierwszym Soborze Nicejskim w 325 roku przyjęto Credo nicejskie. Zaznaczono to pięć lat przed rokiem 330, kiedy dobiegło końca 360 lat z jedenastego rozdziału Księgi Daniela, wersetu dwudziestego czwartego, przedstawionych jako „czas”.

Wkroczy spokojnie nawet do najżyźniejszych miejsc prowincji; i uczyni to, czego nie czynili jego ojcowie ani ojcowie jego ojców; rozdzieli między nich łup, zdobycz i bogactwa; owszem, zamyśli swe przedsięwzięcia przeciw twierdzom, lecz tylko do czasu. Daniela 11:24.

Rok 31 p.n.e. oraz 330 oznaczają „czas wyznaczony” z wersetów dwudziestego siódmego i dwudziestego dziewiątego jedenastego rozdziału Księgi Daniela.

A serca obu tych królów będą skłonne do czynienia zła i przy jednym stole będą mówić kłamstwa; lecz się to nie powiedzie, gdyż koniec nastąpi jeszcze w czasie wyznaczonym. ... W czasie wyznaczonym powróci i przyjdzie ku południu; lecz nie będzie jak poprzednio ani jak później. Daniela 11,27.29.

Początek (330) i koniec (1449–1453) proroczej linii wschodniego Rzymu są przedstawione przez pierwszego i ostatniego cesarza Konstantyna. Alfa i omega proroczej linii wschodniego Rzymu, zwanego Cesarstwem Bizantyńskim, są powiązane z końcem trzystusześćdziesięcioletniego Cesarskiego Rzymu, sprawującego najwyższe panowanie od bitwy pod Akcjum w 31 r. p.n.e. aż do roku 330, a następnie dalej do roku 1453. Przed bitwą pod Akcjum w 31 r. p.n.e. Marek Antoniusz i August Cezar mówili kłamstwa przy jednym stole, które nie odniosły powodzenia. Przed rokiem 330, w 325 roku, przyjęto Credo nicejskie. Przed rokiem 1453 przyjęto

zaktualizowaną wersję tego samego Credo nicejskiego. Przed 31 r. p.n.e. dwie postacie polityczne mówiły kłamstwa przy jednym stole. W 325 roku przy jednym stole wypowiedziano duchowe kłamstwa. Ci dwaj świadkowie wskazują na polityczne i duchowe kłamstwa, które przyjęto w 1439 roku na Soborze Florenckim. To zaktualizowane Credo nicejskie nazwano Dekretem Unii.

Pierwszy kamień milowy kłamstw przy jednym stole poprzedzał rok 31 p.n.e. i dotyczył dwóch politycznych stronnictw pogańskiego Rzymu. Czas wyznaczony dla tych kłamstw przypadał na rok 31 p.n.e. i obejmował Augusta, symbol Rzymu, przeciwko konfederacji mężczyzny i kobiety reprezentujących Egipt. Drugi zbiór kłamstw przypadał na rok 325, a czas wyznaczony na rok 330. Trzeci zbiór kłamstw miał miejsce w roku 1439, a czas wyznaczony przypadał na lata 1449–1453. Ci, którzy byli przy stole w roku 1439, reprezentowali zachodni i wschodni Rzym, przy czym wschodni Rzym dążył do celu politycznego, zgadzając się na argument religijny. Rok 31 p.n.e., po którym następuje 330, a następnie 1453, przedstawiają potrójne zastosowanie linii Rzymu.

Polityczne zagrożenie ze strony sojuszu Marka Antoniusza i Kleopatry stanowiło typ duchowego zagrożenia herezją ariańską w 325 roku, które z kolei stanowiło typ politycznego i religijnego zagrożenia ze strony islamskich Turków w 1439 roku.

Doktryny Credo nicejskiego są kłamstwami i nie ma w nich żadnej prawdy. Dokument podpisany 6 lipca 1439 roku na Soborze Florenckim nosił nazwę Dekretu o Unii i wyrażał te same kłamstwa, a nawet więcej. Gdy delegaci powrócili do Konstantynopola w 1439 roku, spotkali się z gniewem i oskarżeniami o zdradę. Powtarzano powiedzenie: „Lepiej turecki turban niż papieska mitra.”

Unia została podpisana przede wszystkim dlatego, że cesarz bizantyński rozpaczliwie potrzebował zachodniej pomocy wojskowej przeciwko Osmanom. Gdy stało się jasne, że nadchodzi bardzo niewielka pomoc wojskowa (lub nie nadchodzi żadna), poparcie dla unii wyparowało. W latach 1450–1451 kilka synodów wschodnich odrzuciło unię, a po upadku Konstantynopola w 1453 roku unia została całkowicie porzucona. Ostateczny rezultat Dekretu o Unii Florenckiej jest uznawany przez Kościół prawosławny za sobór nieudany i odrzucony. Nie jest on uznawany za ważny. Kościół rzymskokatolicki jednak nadal uważa go za ważny sobór powszechny.

Ustalamy logikę konieczną do zrozumienia, w jaki sposób prorocze cechy drugiego biada powtarzają się w historii trzeciego biada. Proroctwo stu pięćdziesięciu lat pierwszego biada rozpoczęło się 27 lipca 1299 roku i zakończyło się 27 lipca 1449 roku.

1449

Konstantyn XI Paleolog urodził się w 1404 roku i panował od stycznia 1449 roku do 29 maja 1453 roku. Był ostatnim cesarzem Wschodniego Cesarstwa Rzymskiego (Bizantyjskiego), które przetrwało ponad 1100 lat. Odważnie kierował obroną Konstantynopola podczas osmańskiego oblężenia w 1453 roku, mając do dyspozycji zaledwie około 7 000 do 8 000 obrońców przeciwko armii Mehmeda II liczącej ponad 80 000 żołnierzy. Zginął, walcząc na murach miasta, 29 maja 1453 roku, gdy Konstantynopol ostatecznie upadł. Jego ciała nigdy nie zidentyfikowano w sposób jednoznaczny. Jego śmierć oznaczała kres Cesarstwa Rzymskiego (ostatniej bezpośredniej kontynuacji imperium założonego przez Augusta w 27 roku p.n.e.).

W historii greckiej i tradycji prawosławnej jest wspominany jako postać bohaterska — w legendzie często nazywany „Marmurowym Cesarzem” (zgodnie z wierzeniem, że pewnego dnia powróci, aby ocalić Konstantynopol).

Jan VIII Paleolog (1392–1448) był przedostatnim cesarzem bizantyńskim i panował w latach 1425–1448. Był najstarszym synem cesarza Manuela II Paleologa oraz starszym bratem Konstantyna XI. Jan VIII spędził większą część swego panowania, rozpaczliwie usiłując ocalić dogorywające Cesarstwo Bizantyńskie przed Osmanami. W 1439 roku osobiście udał się do Italii i przewodniczył soborowi florenckiemu, na którym on oraz delegacja wschodnio-prawosławna tymczasowo zgodzili się na ponowne zjednoczenie z Kościołem rzymskokatolickim i uznanie papieża za głowę Kościoła. Konstantyn Wielki również przewodniczył soborowi nicejskiemu. Jan VIII żywił nadzieję, że ta unia z papieżem przyniesie zachodnią pomoc wojskową przeciw Turkom, lecz w samym Konstantynopolu unia ta była głęboko niepopularna i ostatecznie zakończyła się niepowodzeniem. Jan VIII zmarł w 1448 roku (śmiercią naturalną), zaledwie pięć lat przed upadkiem Konstantynopola w 1453 roku. Jego brat Konstantyn XI został wówczas cesarzem i zginął, broniąc miasta.

Gdy Jan VIII zmarł w 1448 roku, jego brat Konstantyn XI został wybrany na następcę. Do roku 1448 Cesarstwo Bizantyńskie było małym państwem lennym, a Osmanowie wywierali znaczący wpływ na to, kto zasiadał na tronie w Konstantynopolu. Dnia 27 lipca 1449 roku nastąpiło bardzo doniosłe wydarzenie polityczne w ostatnich latach Cesarstwa Bizantyńskiego. Cesarz bizantyński Jan VIII Paleolog zmarł wcześniej, w 1448 roku. Jego brat, Konstantyn XI Paleolog (ostatni cesarz), został ogłoszony cesarzem w Konstantynopolu. Jednak zanim Konstantyn XI oficjalnie wstąpił na tron, wysłał posłów do sułtana osmańskiego (Murada II) i poprosił o pozwolenie na panowanie. Sułtan udzielił tego pozwolenia i dopiero wtedy Konstantyn XI został formalnie koronowany i uznany za cesarza. Akt ten uznano za dobrowolne zrzeczenie się niezależności Bizancjum. Po raz pierwszy cesarz bizantyński otwarcie przyznał, że panuje jedynie za przyzwoleniem Turków osmańskich. Zaledwie cztery lata później, w 1453 roku, Konstantynopol padł łupem Osmanów.

Trzysta dziewięćdziesiąt jeden lat i piętnaście dni po 27 lipca 1449 roku, dnia 11 sierpnia 1840 roku, Turcy, poddając się czterem wielkim mocarstwom europejskim, szukali ochrony przed Egiptem, w ten sposób wypełniając prorocтво o godzinie, dniu, miesiącu i roku. Uporządkowaliśmy teraz tok rozumowania, aby zastosować pierwsze i drugie biada do rychło nadchodzącego prawa niedzielnego. Piotr, jako symbol stu czterdziestu czterech tysięcy, przedstawia ruch trzeciego anioła, a William Miller przedstawia ruch pierwszego i drugiego anioła. Oba ruchy są związane z „kluczami”.

I położę na jego ramieniu klucz domu Dawidowego; gdy on otworzy, nikt nie zamknie, a gdy on zamknie, nikt nie otworzy. Izajasza 22,22.

A ja ci powiadam, że ty jesteś Piotr, a na tej skale zbuduję mój Kościół, a bramy piekła go nie przemogą. I dam ci klucze królestwa niebieskiego; i cokolwiek zwiążesz na ziemi, będzie związane w niebie, a cokolwiek rozwiążesz na ziemi, będzie rozwiązane w niebie. Mateusza

16:18, 19.

Do bitwy o Niniwę podejźmy w następnym artykule jako do „klucza”, który nie tylko otwiera otchłań, lecz także jako do proroczego klucza, który ustawia całe świadectwo jedenastego rozdziału Daniela w doskonałym porządku. W śnie Millera „klucz” przymocowany do szkatułki był Millerowską metodą studiowania Biblii. Zestawianie dowodów biblijnych dotyczących historii milleryckiej, połączone z zasadą „wiersz po wierszu” w historii trzeciego anioła, jest kluczem, który pozwala kluczowi z Objawienia dziewiątego rozdziału odblokować i uporządkować ukrytą historię zewnętrznego poselstwa czterdziestego wersetu.

Będziemy kontynuować nasze rozważania w następnym artykule.

„Prorokowi koło w kole oraz postacie istot żywych z nimi związanych wydawały się zawiłe i niewytłumaczalne. Lecz pośród kół widoczna jest ręka Nieskończonej Mądrości, a skutkiem jej działania jest doskonały porządek. Każde koło działa w doskonałej harmonii z każdym innym.” Testimonies to Ministers, 214.